

KÚRIA

Bfv.III.1.296/2014/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év március hó 12. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az önbíráskodás büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Kecskeméti Járásbíróság 8.B.618/2010/46. számú, illetőleg a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.198/2013/16. számú ítéletét a II. rendű terhelt vonatkozásában hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztők, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Járásbíróság a 2013. február 28-án kelt 8.B.618/2010/46. számú ítéletével a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 2 rendbeli társtettesként - egy esetben folytatólagosan - elkövetett önbíráskodás büntettében [1978. évi IV. törvény - a

továbbiakban: korábbi Btk. - 273. § (1) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétségében [korábbi Btk. 277. § (1) bekezdés I. fordulat]. Ezért őt halmazati büntetésül 2 évi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Szolnoki Városi Bíróság 12.B.1922/2003/23. számú ítéletével kiszabott - eredetileg végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett - 1 év 4 hónapi börtönbüntetés utólagos végrehajtását.

A II. rendű terhelt és védőjének fellebbezése alapján eljárva a Kecskeméti Törvényszék a 2014. március 20-án kihirdetett és ugyanaznap jogerős 2.Bf.198/2013/16. számú ítéletével a II. rendű terhelt cselekményeit zsarolás büntette kísérletének [korábbi Btk. 323. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja] is minősítette, valamint úgy rendelkezett, hogy a terhelt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Egyebekben azonban az elsőfokú ítéletet a II. rendű terhelt vonatkozásában helybenhagyta.

A bíróság ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt és védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Ennek indokai szerint a másodfokon eljáró bíróság a Be. 354. §-ában foglalt ún. „súlyosítási tilalom” megszegésével állapította meg a II. rendű terhelt bűnösségét az elsőfokú ítéletben terhére rótt bűncselekményeken kívül további bűncselekményben, a zsarolás büntettének kísérletében is. A hivatkozott törvényhely (2) bekezdéséből ugyanis - a védői álláspont szerint - az következik, hogy a másodfokú eljárásban a bűncselekmény súlyosabb minősítése sem lehetséges a terhelt terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában, márpedig jelen esetben ilyenre nem került sor. Ezért már a másodfokú bíróság területén működő ügyész sem terjeszthetett volna elő súlyosabb minősítésre irányuló indítványt, a másodfokú bíróság pedig anélkül súlyosította az elsőfokú ítéletet, hogy az ügyész a II. rendű terhelt terhére fellebbezést jelentett volna be.

Utalt ugyanakkor arra is, hogy a másodfokú bíróság saját álláspontjához képest is tévedett, amikor az elsőfokú ítéletet nem helyezte hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot nem utasította új eljárás lefolytatására. Ügydöntő határozatában ugyanis olyan újabb bűncselekmény - ún. „minősített zsarolás” büntettének kísérlete - miatt állapította meg továbbmenően a terhelt bűnösségét, melynek büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés.

Ekként pedig az ügyet a Be. 14. § (1) bekezdés a) pontja alapján a helyi bíróság egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsának kellett volna elbírálnia, ezért a bíróság nem volt szabályosan megalakítva, ami a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont a) alpontja értelmében kötelezően és mérlegelés nélkül az elsőfokú ítélet

hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság eljárás folytatására való utasítást vonta volna jogkövetkezményként maga után.

Mindezen túlmenően kitért arra is, hogy az eljárás során sérült az ártatlanság védelme. A valósággal ellentétesen került megállapításra, miszerint 2008. szeptember 10. napján a II. rendű terhelt bántalmazta a sértettet. Ezt igazolta az állítólagos bántalmazás helyszínénél szolgált szórakozóhely üzletvezetője, azonban vallomását a bíróság nem vette figyelembe, a sértett szavahihetetlenségének bizonyítását célzó védelmi indítványokat pedig elutasította. A sértett feljelentést sem tett, állításait pedig kizárólag a közvetlen hozzátartozói igyekeztek alátámasztani.

Mindezek alapján a terhelt és védője a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való utasítását indítványozta.

A közös indítványt a II. rendű terhelt - ugyanazon beadványon belül - az alábbiakkal egészítette ki:

Az eljárás során kiderült, hogy a sértett számos további tény tekintetében is valótlant állított, a tanúk annak ellenére cáfolták meg, hogy eredetileg hozzá kötődtek. Az I. rendű terhelt pedig védői ráhatásra, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásának - végül teljesült - reményében ismerte el saját tekintetében a bűncselekmény elkövetését, amivel őt hozta nehéz helyzetbe. Sérelmezte, hogy a bíróság a javára szóló tanúk vallomását a fentiek ellenére nem fogadta el, és az I. rendű terheltnek az utolsó szó jogán tett beismerésének hatására az ő bűnösségét is megállapította.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1521/2014/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

Utalt rá, hogy a Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítéletben megállapított tényállás az irányadó, az e rendkívüli jogorvoslat során nem támadható. Ezért nem vizsgálható a jogerős ítéleti tényállás megalapozottsága, és a bizonyítási eljárás lefolytatásának, valamint a bíróságok bizonyítékokat értékelő tevékenységének, és ezen keresztül a bűnösség megállapításának támadása, vitatása ugyancsak nem lehetséges. A felülvizsgálati indítvány ezen részei tehát törvényben kizártak.

A Be. 354. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést súlyosítani csak akkor lehet, ha a terhére fellebbezést jelentettek be. Ezen

túlmenően azonban a súlyosítási tilalom nem gátja az elsőfokú ítéletnek akár a terhelt terhére eső megváltoztatásának sem.

A Legfőbb Ügyészség ennek alátámasztására több példát is idézett: így nem gátja a súlyosítási tilalom az előzetes mentesítés mellőzésének (BH 1987.342.), a szabadságvesztés szigorúbb végrehajtási fokozata meghatározásának (BH 1997.160.), vagy a feltételes szabadságból való kizárásnak (BH 2005.130.) sem. Ugyanígy nem akadályozza a súlyosítási tilalom a bűncselekmény-egység valódi alaki halmazatként való minősítésének (BH 2005.5.), és nem zárja ki a minősítés megváltoztatását sem (BH 1981.96.).

Az ügyész kitért rá: a Be. 354. § (1) bekezdése a súlyosítási tilalomnak a másodfokú bíróság számára felállított korlátait rögzíti, míg a (2) bekezdés a terhelt terhére bejelentett fellebbezés fogalmát határozza meg. Ebből az következik, hogy a terhelt terhére bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság (egyebek mellett) a büntetést nem súlyosíthatja, de a minősítést - az előbbi tilalmat betartva - akár a terhelt terhére is megváltoztathatja. Jelen esetben ez történt.

Végül akkor sem sértett eljárási szabályt a másodfokú bíróság, amikor az általa alkalmazott minősítés-változás ellenére nem helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és nem utasította az elsőfokú bíróságot új eljárás folytatására. Bár kétséggkívül a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont a) alpont első fordulata alá eső oknak minősül, ha a Be. 14. § (1) bekezdés a) pontja szerint a bíróság tanácsa által elbírálandó ügyben egyesbíró jár el, azonban a Be. 373. § (2) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról, miszerint az (1) bekezdés II. pont a) alpontja alapján az ítéletet nem kell hatályon kívül helyezni, ha a másodfokú bíróság a bűncselekmény minősítésének megváltoztatása folytán állapítja meg, hogy az ügyben az elsőfokú bíróság tanácsának kellett volna eljárnia.

Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség a támadott határozatok hatályában való fenntartására tett indítványt.

A legfőbb ügyész átiratára a terhelt és védője írásbeli észrevételt tett. A védő fenntartotta, miszerint a Be. 354. § (4) bekezdésében írt taxatív felsorolás azért nem tartalmazza a súlyosabb minősítés tilalmát, mert a minősítés nem vonja maga után szükségképpen az alkalmazott szankció súlyosítását is, azonban a terhelt terhére bejelentett fellebbezésnek törvényi meghatározásából következik, hogy a minősítés súlyosítására is csak ilyen fellebbezés megléte esetén kerülhet sor.

Az indítványában írtakat kiegészítette azzal is, miszerint a bíróságok a Be. 2. § (2) bekezdésében meghatározott törvényes vád

hiányában jártak el, tekintettel arra, hogy jelen ügyben sem az eredeti vádirat, sem annak kiegészítése a zsarolás vonatkozásában ténymegállapítást nem tartalmaz a II. rendű terhelttel szemben.

A védő kifejtette: a Legfőbb Ügyészség által hivatkozott jogesetek a jelen ügy szempontjából irrelevánsak, mert azon esetekben a bíróság összetételével kapcsolatban nem merült fel kifogás. Az az eljárási szabálysértés viszont, hogy az elsőfokú bíróság nem volt törvényesen megalakítva (azaz 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt egyesbíróként járt el), a másodfokú bíróság által „reformatórius jogkörben nem orvosolható”, és a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont a) alpontja szerint kötelező hatályon kívül helyezést von maga után.

A II. rendű terhelt megismételte a sértett szavahihetetlenségével, illetve az egyes tanúk vallomásaival és a javára szóló más körülmények figyelmen kívül hagyásával kapcsolatban a felülvizsgálati indítványban előadott álláspontját.

A Kúria a II. rendű terhelt és védőjének felülvizsgálati indítványát a Be. 424. § (1) bekezdés I. fordulata szerint tanácsulésen bírálta el, azonban azt nem találta alaposnak.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, kizárólag a Be. 416. §-ának (1) bekezdés a)-g) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

Az indítvány elsődlegesen a súlyosítási tilalom megsértését állította.

A Be. 416. § (1) bekezdés d) pontja szerint felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a súlyosítási tilalom [354. és 355. §, 405. § (1) és (3) bekezdés, 549. § (4) bekezdés] megsértésével került sor.

Tényként állapítható meg, hogy az ügyben hozott elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette. Így a II. rendű terhelt terhére fellebbezés nem került bejelentésre, vele szemben a Be. 354. § (1) bekezdésében meghatározott súlyosítási tilalom beállt, és a másodfokú eljárás során fennállt.

A hivatkozott felülvizsgálati ok kapcsán a törvény idézett rendelkezése taxatív felsorolja, mely jogszabályhelyek megsértése tekintendő felülvizsgálatot lehetővé tevő eljárási szabálysértésnek. Jelen ügyben a felülvizsgálati indítvány ezen indoka kapcsán - értelemszerűen - kizárólag a Be. 354. §-ának esetleges megsértését kellett vizsgálni.

Ennek kapcsán a Kúria mindenben osztotta a Legfőbb Ügyészség átiratában kifejtetteket.

A Be. 354. § (1) bekezdése a terhelt terhére bejelentett fellebbezés hiányában kizárólag két vonatkozásban korlátozza a másodfokú bíróság döntéshozatali lehetőségét:

- az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét nem állapíthatja meg, és
- a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést nem súlyosíthatja.

Mivel az elsőfokú eljárásban a II. rendű terhelt felmentésére nem került sor, és vele szemben nem büntetés helyett intézkedés, hanem büntetés került kiszabásra, így a Kúriának kizárólag azt kellett vizsgálni: súlyosította-e a másodfokú bíróság határozatában a II. rendű terhelt büntetését.

A büntetés - annak súlyát is meghatározó - jellemzői: az adott büntetés neve és mértéke, valamint - szabadságvesztés esetén - annak végrehajtandó vagy felfüggesztett volta is. Két eltérő nemű büntetés közül az a súlyosabb, amelyiknek a neve a törvény alapján súlyosabb megítélésű, vagy több büntetési nemből áll össze.

Ilyen esetekre a Be. 354. § (4) bekezdés a)-g) pontjában írt felsorolás taxatívén határozza meg, hogy a súlyosítási tilalom - a terhelt terhére bejelentett fellebbezés hiányában - milyen irányú és tartalmú változtatásokat tilalmaz a másodfokú eljárásban.

Jelen ügyben azonban ez irreleváns, hiszen mind az első-, mind a másodfokú bíróság azonos nemű büntetést - a korábbi Btk. 2008. szeptember 12. napján hatályos 38. § (1) bekezdés 1. pontjában írt szabadságvesztést és a (2) bekezdés 1. pontjába felvett közügyektől eltiltást - alkalmazott a II. rendű terhelttel szemben, és a szabadságvesztés végrehajtását sem függesztette fel egyik bíróság sem. Nem szabott ki a másodfokú bíróság további, az elsőfokú bíróság által nem alkalmazott büntetési nemet sem.

Azonos nemű és egyformán végrehajtandó büntetések közül értelemszerűen az a súlyosabb, amelyiknek mértéke számszerűen meghaladja a másikat. Jelen ügyben az eljáró másodfokú bíróság sem a szabadságvesztésnek, sem a közügyektől eltiltásnak az elsőfokú bíróság által meghatározott 2-2 éves tartamát nem növelte meg.

Ezért a jogerős ítéletet hozó bíróság a súlyosítási tilalomnak a Be. 354. §-ában írt tartalmát nem sértette meg; nem állapította meg felmentett terhelt bűnösségét és nem súlyosította - sem nemében, sem mértékében - a terhelt büntetését.

Ahogy pedig arra a Kúria már utalt: a Be. 354. § (1) bekezdése teljes körűen határozza meg a súlyosítási tilalom jogkövetkezményeit, abba további tartalom - így például a súlyosabb minősítés - nem illeszthető be.

A felülvizsgálati indítvány azon érvelése, miszerint mivel a törvény súlyosabb minősítés megállapítását célzó fellebbezés esetén is lehetővé teszi a büntetés súlyosítását, ezért a súlyosabb minősítés megállapítására is csak a terhelt terhére bejelentett fellebbezés esetén kerülhet sor, alapvetően téves.

A fellebbezés - mint jogorvoslati eszköz - a magyar büntetőeljárásban általában a Be. 348. § (1) bekezdése szerint korlátlan felülbírálati, és ennek megfelelő döntési jogkört nyit meg a másodfokú bíróság részére. Ehhez képest korlátozást jelent a Be. 354. § (1) bekezdése, amelyik a felmentett terhelt bűnösségének megállapítását vagy büntetésnek súlyosítását csak a terhelt terhére bejelentett fellebbezés esetén teszi lehetővé. E korlátozáshoz képest viszont bővítés az, hogy nem csak a kifejezetten felmentett terhelt bűnösségének megállapítása vagy a büntetés súlyosítására, hanem a cselekmény súlyosabb minősítésére irányuló fellebbezés is megnyitja az utat a fenti döntési lehetőségekhez.

A törvény tehát kizárólag az elméletileg lehetséges döntési jogkör két szegmensét - a felmentett vádlott bűnösségének megállapítását és a büntetés súlyosítását - teszi függővé három alternatív feltétel valamelyikének meglététől. Ugyanakkor a törvény nem bővíti a másodfokú bíróság feltételhez kötött döntési jogosultságát abban a vonatkozásban, hogy a súlyosabb minősítés lehetőségét is ebben a körben helyezné el. Ehhez képest ahhoz további törvényi feltétel előírása nem is értelmezhető.

A Kúria pusztán a teljesség érdekében utal rá: még csak arról sincs szó, hogy a másodfokú bíróság olyan további bűncselekményben állapította volna meg a II. rendű terhelt bűnösségét, melyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett [ehhez képest pedig helyesen nem engedélyezett másodfellebbezési jogot a Be. 386. § (1) bekezdés b) pontja alapján ítéletével szemben]. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a folytatólagosan elkövetett önbíráskodás büntette keretében értékelt cselekmény utolsó, 2008. szeptember 12. napján megvalósított részcselekményét minősítette eltérően, törvényi egység helyett halmazatként, ami ekként kifejezetten nem sérti a súlyosítási tilalmat sem (BH 2005.5.).

A Be. 416. § (1) bekezdés d) pontjában írt eljárási szabálysértés tehát nem valósult meg.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján akkor van felülvizsgálatnak helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a

373. § (1) bekezdésének I. pont b) vagy c) alpontjában, illetve II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor.

Az indítvány ilyennek tekintette azt, hogy az első fokon eljáró bíróság határozatát egyesbíróként hozta meg.

A Be. 14. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a járásbíróság egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban jár el, ha a bűncselekményre a törvény nyolcévi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést rendel.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű terhelt bűnösségét 2 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett, a korábbi Btk. 273. § (1) bekezdésébe ütköző önbíráskodás büntetében és a korábbi Btk. 277. § (1) bekezdésébe ütköző közokirattal visszaélés vétségében állapította meg. E cselekmények egyikének büntetési tétele sem éri el a nyolc évet.

A terhelt három részecselekményből álló, folytatólagosan elkövetett önbíráskodás büntetteként értékelt magatartás utolsó, 2008. szeptember 12-én elkövetett részecselekményét a másodfokú bíróság minősítette jogerős ítéletében a korábbi Btk. 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás büntette kísérletének (ekként a B. N. sérelmére megvalósított bűncselekményt folytatólagosan elkövetett önbíráskodás büntette és minősített zsarolás büntette kísérletének halmazataként), mely cselekmény büntetési tétele már valóban 2-8 évig terjedő szabadságvesztés.

Ennek tükrében megállapítható, hogy a jogerős ítéleti minősítéshez képest az elsőfokú bíróság valóban nem volt szabályszerűen megalakítva; azonban a Be. 373. § (2) bekezdése ilyen esetre – azaz, amikor először a másodfokú bíróság, a minősítés megváltoztatása révén állapítja meg, hogy az ügyben az elsőfokú bíróság tanácsának kellett volna eljárnia – kifejezetten kizárja a hatályon kívül helyezés lehetőségét, a másodfokú bíróság akkor sértett volna törvényt, ha a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont a) alpontja szerint járt volna el.

A felülvizsgálati eljárásban kétségtelen, hogy a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja kizárólag a 373. § (1) bekezdés I/b) vagy c), illetőleg II-IV. pontjaiban felsorolt eljárási szabálysértéseket jelöli meg felülvizsgálati okként, s ezzel összhangban írja elő a Be. 428. § (2) bekezdése ezen okok miatt feltétlen eljárásjogi következményként a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. Nem utal tehát azokra a Be. 373. § (2)-(3) bekezdésében, illetőleg a 374. § (3) bekezdésében meghatározott esetekre, amikor az ítéletet az eljárási szabálysértés ellenére az ott meghatározott

okok folytán rendes jogorvoslati eljárásban nem kell hatályon kívül helyezni.

A Kúria megítélése szerint azonban a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában írt felülvizsgálati ok kizárólag olyan eljárási szabálysértés lehet, amely rendes jogorvoslati eljárásban észlelés esetén a támadott határozat mellőzhetetlen hatályon kívül helyezéséhez vezetett volna. Az ettől eltérő értelmezés ugyanis - az intézmény rendeltetésével ellentétben - a felülvizsgálati okok Be. 416. § (1) bekezdés a)-d) pontjában felsorolt körét a rendes jogorvoslat helyébe lépve elfogadhatatlanul tágítaná, minthogy lehetővé tenné a felülvizsgálatot akkor is, ha a jogszabálysértés rendes jogorvoslat keretében nem kiküszöbölhető.

Nem valósult meg a Be. 373. § (1) bekezdés I. pont c) alpontja szerinti abszolút hatályon kívül helyezési ok - a törvényes vád hiánya - sem. A vádirat és annak írásbeli kiegészítése a Be. 2. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekményét a kellő részletességgel tartalmazta. A cselekmény tett-azonosságát nem érinti, hogy a jogerős ítéletet hozó bíróság - a vádemelő ügyészségnek is csak a vádiratban tett minősítési indítványából kitűnő álláspontjától eltérően - a terhelti követelés utolsó részletét a megyei főügyészi indítvánnyal egyetértve jogtalannak értékelte, és a jogi minősítést ennek megfelelően alakította át; a bíróságot az ügyésznek a minősítés körében tett indítványai a Be. 257. § (1) bekezdés utolsó fordulata szerint a bíróságot egyébként sem kötik.

Nem valósult tehát meg sem a Be. 373. § (1) bekezdés I. pont c) alpontjában, sem a II. pont a) alpontjában írt egyik eljárási szabálysértés sem, ehhez képest pedig a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálati ok sem alapos.

Ami pedig a továbbiakat, kiemelten a terhelt által előadottakat illeti:

A Kúria már utalt rá, hogy a felülvizsgálatnak a Be. 416. § (1) bekezdés a)-g) pontjában felsorolt okai nem bővíthetőek. Ezen túlmenően a Be. 423. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható.

Ez azt jelenti, hogy felülvizsgálati eljárásban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének vitatására sem. A jogkövetkeztetések - így a

bűnösség és jogi minősítés megállapításának, valamint a büntetés kiszabásának - helyessége is csupán az irányadó tényállás alapulvételével történhet.

Jelen esetben a felülvizsgálati indítvány egyéb részei kifejezetten a bizonyítási eljárás lefolytatásának és a bizonyítékok értékelésének mikéntjét támadták, ezen keresztül sérelmezve a tényállást és a II. rendű terhelt bűnösségének megállapítását. Ez azonban - törvényes felülvizsgálati ok hiányában - felülvizsgálat alapját nem képezheti.

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján - a II. rendű terhelt tekintetében - hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2015. március 12.

*Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró,
Dr. Belegi József s.k. bíró*

A kiadmány hitelével:

*tisztviselő
MV*